

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր ութսուններկուերորդ մասը

Մարգարեական դաշինքներ և պատերազմներ. հին Սելևկոսից մինչև ժամանակակից աշխարհաքաղաքականություն

Jeff Pippenger

2024-04-12

Տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարները մատնանշում են մի պատմություն, երբ Սելևկոսը և Մակեդոնացի Փիլիպպոսը դաշինք էին կազմում, և նրանք նախապատկերում են Միացյալ Նահանգներին, որը Հռոմի առաջին վստահված զորքն է, իսկ Մակեդոնը (Հունաստանը) Միավորված ազգերի կազմակերպության խորհրդանիշն է: Այդ վաղ պատմության մեջ հյուսիսի թագավորի (Սելևկոսի) և Փիլիպպոսի (Հունաստանի) դաշինքը ներկայացնում է այն պատմությունը, որը տանում է դեպի Պանիումի ճակատամարտը, որի հետևանքով, երկու դար անց, քաղաքի անունը Պանիումից փոխվեց Կեսարիա Փիլիպպի քաղաքի: Քաղաքի երկակի անունը չէր հավերժացնում Սելևկոսի և Մակեդոնացի Փիլիպպոսի դաշինքը:

«Կեսարիա Փիլիպպե» անունը ծագում է այն հին քաղաքի պատմական վերափոխումից, որը հայտնի էր որպես Պանիաս կամ Պանիում: Քաղաքը սկզբնապես կոչվել էր Պանիաս՝ Պան հույն աստծուն նվիրված նշանավոր աղբյուրին իր մոտ լինելու պատճառով: Այդ աղբյուրը, որը հնագույն ժամանակներում կարևոր կրոնական վայր էր, հոսում էր դեպի Հորդանան գետը:

Հերովդես Մեծ թագավորի իշխանության օրոք՝ մ.թ.ա. 1-ին դարի շուրջ, քաղաքը ենթարկվեց նշանակալի նորոգումների, ընդարձակվեց և գեղեցկացվեց: Կեսարիա Փիլիպպեն անվանվեց Հերովդես Փիլիպպոսի՝ Հերովդես Մեծի որդիներից մեկի կողմից: Նա քաղաքը կոչեց Կեսարիա՝ ի պատիվ հռոմեական կայսր Կեսար Օգոստոսի, իսկ Փիլիպպե՝ իր իսկ անունով, և այսպես՝ Կեսարիա Փիլիպպե: Ուստի «Կեսարիա Փիլիպպե»-ն «Կեսարիա»-ի՝ արտահայտող Հերովդեսի հարգանքի տուրքը Կեսար Օգոստոսին, և «Փիլիպպե»-ի՝ պատվելու Հերովդես Փիլիպպոսին, համադրությունն է:

Մարգարեական առումով Պանիումը կապված է Սելևկոսի և Մակեդոնիայի Փիլիպպոսի միջև եղած դաշնակցության, ինչպես նաև Կեսարի և Հերովդես Փիլիպպոսի միջև եղած դաշինքի հետ: Այդ երկու դաշնություններն էլ վերաբերում են Միացյալ Նահանգների և Միավորված Ազգերի Կազմակերպության միջև եղած դաշինքին, որը հաջորդում է Պուտինի Ռուսաստանի կործանմանը, ինչպես ներկայացված է Սելևկոսի և Փիլիպպոսի միջոցով: Դրանք նաև ներկայացնում են Պապության՝ որպես մոր, և Միացյալ Նահանգների՝ որպես դստեր, միջև եղած դաշինքը, ինչպես ներկայացված է Կեսարի և Փիլիպպոսի միջոցով, որոնք երկուսն էլ Հռոմի ներկայացուցիչներ էին: Միասին դրանք ցույց են տալիս, որ Միացյալ Նահանգները «անդունդից այն կողմ ձգվում է՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը», և «վիհի վրայով մեկնում է՝

սեղմելու Հոգեպաշտության ձեռքը»: Տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքից առաջ եռակի միությունն արդեն հաստատված է:

Պանիրումը ներկայացնում է հունական Պան աստծու պաշտամունքի կենտրոնը: Այն աղբյուրը, որ նվիրված էր հունական Պան աստծուն, այդ ժամանակ հայտնի էր նաև որպես «Դժոխքի Դռներ», և երբ Հիսուսն այցելեց այնտեղ, Նրա «Դժոխքի Դռներ»-ի վերաբերյալ խոսքը մատնանշում է մի պայքար Հունաստանի (գլոբալիզմի) քաղաքական և կրոնական հատկանիշների ու ուխտադրուժ բողոքականության միջև, որը տեղի է ունենում վերջին օրերում: Սա այն պատերազմն է, որ առաջին անգամ սկսվեց այն հարուստ նախագահի կողմից, որը երկրորդ համարում շարժման մեջ դրեց Հունաստանի տիրույթը: Դա համաշխարհային արտաքին պատերազմ է, և նաև ներքին պատերազմ՝ Միացյալ Նահանգների ներսում:

Համաշխարհայնության կրոնը վիշապի կրոնն է, որը մեր ժամանակակից իրավիճակում «ուռքիզմի» կրոնն է: 2020 թվականին անդունդից ելնող գազանը, որ նույնացվում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, դրսևորեց իր քաղաքական և կրոնական իշխանությունը և սպանեց երկրային գազանի երկու եղջյուրները: Այդ անդունդը, ի թիվս այլ բաների, ներկայացված է «Պանի աղբյուրով», որը սնուցում էր Հորդանան գետը:

Հունական դիցաբանության մեջ Պանը կապված էր բնության, անապատավայրերի և գեղջկական երաժշտության հետ, և նրան նվիրված աղբյուրի ներկայությունը երկրպագուների համար կրոնական նշանակություն ուներ: Պան աստվածը հաճախ պատկերվում է այծի ոտքերով, եղջյուրներով և ականջներով: Պանը համարվում էր հովիվների և հոտերի աստվածը և հաճախ ներկայացվում էր որպես խաղասեր ու չարաճճի աստվածություն, որ զվարճանում էր անտառներում և լեռներում: Պանի՝ որպես այծոտն աստվածության պատկերավորումը համահունչ է Դանիելի ութերորդ գլխին, որտեղ Հունաստանը ներկայացված է արու այծով: Այծերը հին Հունաստանում սովորական ընտանի կենդանիներ էին և հաճախ հանդիպում էին լեռնային շրջաններում, որտեղ, ըստ հավատալիքի, Պանը շրջում էր: Այս պատկերը դարձավ Պանի պատկերագրության նշանավոր առանձնահատկություն և պահպանվեց աստծուն պատկերող հունական արվեստում ու գրականության մեջ, ներառյալ ազգային արժույթը:

Երբ Հիսուսը եկավ Կեսարիա Փիլիպպե, Նա հայտարարեց, որ «դժոխքի դռները» չեն հաղթի եկեղեցուն: Այն, ինչ Պետրոսն ասաց՝ պատասխանելով Հիսուսի հարցին, քրիստոնեական պատմության և ավանդության մեջ հասկացվում է որպես «Քրիստոնեական Խոստովանություն»:

Երբ Հիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, Իր աշակերտներին հարցրեց՝ ասելով. «Մարդիկ Իմ՝ Մարդու Որդու մասին ի՞նչ են ասում, ո՞վ էմ Ես»: Եվ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են, թե Դու Հովհաննես Մկրտիչն ես, ուրիշները՝ Եղիան, իսկ ուրիշներ՝ Երեմիան կամ մարգարեներից մեկը»: Նա նրանց ասաց. «Իսկ դուք ի՞նչ եք ասում, ո՞վ էմ Ես»: Եվ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու

Քրիստոսն էս, կենդանի Աստծու Որդին»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու նրան ասաց. «Երանի՛ քեզ, Միմոն Բար-Հովնան, որովհետև մարմինն ու արյունը քեզ այս բանը չհայտնեցին, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ Ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները, և ինչ որ երկրի վրա կապես, երկնքում կապված կլինի, և ինչ որ երկրի վրա արձակես, երկնքում արձակված կլինի»: Այնժամ պատվիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքը Հիսուս Քրիստոսն է: Մատթեոս 16:13–20.

Այս հատվածը նշանակալից է, որովհետև այն ներկայացնում է Հիսուսի ծառայության և քրիստոնեական աստվածաբանության զարգացման վճռորոշ մի պահ: Պետրոսի խոստովանությունը, ըստ որի Հիսուսը Մեսիան է՝ կենդանի Աստծու Որդին, դիտվում է որպես քրիստոնեական հավատի հիմքը և այն անկյունաքարը, որի վրա կառուցվում է եկեղեցին: «Այս վեմի վրա պիտի կառուցեմ Իմ եկեղեցին» արտահայտությունը կաթոլիկ ավանդության մեջ մեկնաբանվում է որպես հղում հենց Պետրոսին, որին Հիսուսը նույնացնում է որպես այն «վեմը», որի վրա պիտի կառուցվի եկեղեցին: Այս մեկնաբանությունը կաթոլիկ աստվածաբանության մեջ ծառայում է որպես պապական առաջնայության և իշխանության հիմք:

Բողոքական աստվածաբանության մեջ «վեմը» չի հասկացվում որպես անձամբ Պետրոսին վերաբերող, այլ՝ Պետրոսի՝ Հիսուսին որպես Մեսիա և Աստծու Որդի դավանած հավատքի խոստովանությանը: Այս տեսակետի համաձայն՝ եկեղեցու հիմքը ոչ թե Պետրոսն է, այլ այն խոստովանությունը, թե Հիսուսը՝ Քրիստոսն է և Աստծու Որդին: Անկախ աստվածաբանական մեկնաբանությունից՝ Մատթեոս 16:13–20-ում Պետրոսի խոստովանությունը համարվում է քրիստոնեական հավատքի կենտրոնական և հիմնարար հատվածներից մեկը՝ շեշտադրելով Հիսուսի ինքնությունը որպես Մեսիա և Աստծու Որդի, և հաստատելով եկեղեցու առաքելությունն ու նպատակը:

Նախորդ հոդվածում մենք ներկայացրինք մի հատված «Դարերի Փափագը» գրքից, որտեղ Քույր Ուայթը նշում է Քրիստոսի՝ Կեսարիա Փիլիպպե կատարած այցելության հետ առնչվող որոշ հարցեր: Նրա նշած կետերից մեկն այն է, որ Քրիստոսը աշակերտներին հեռացրել էր հրեաների ազդեցությունից՝ Կեսարիա Փիլիպպեի դասերը ներկայացնելու նպատակով:

«Հիսուսն ու Նրա աշակերտները այժմ եկել էին Կեսարիա Փիլիպպոսի մոտ գտնվող քաղաքներից մեկը: Նրանք Գալիլեայի սահմաններից դուրս էին մի տարածաշրջանում, որտեղ կռապաշտությունն էր տիրում: Այստեղ աշակերտները հեռացված էին հուդայականության վերահսկող ազդեցությունից և բերված էին ավելի սերտ առնչության հեթանոսական պաշտամունքի հետ: Նրանց շուրջը ներկայացված էին սնահավատության այն ձևերը, որոնք գոյություն ունեին աշխարհի բոլոր մասերում: Հիսուսը ցանկանում էր, որ այս բաների տեսարանը նրանց մղեր զգալու իրենց պատասխանատվությունը հեթանոսների հանդեպ: Այդ շրջանում Իր գտնվելու ընթացքում Նա ջանում էր հեռանալ ժողովրդին

ուսուցանելուց և Իրեն առավել լիովին նվիրել Իր աշակերտներին»: The Desire of Ages, 411.

2020 թվականի հուլիսի 18-ին Քրիստոսը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի աշակերտներին հեռացրեց Լատդիկեական ադվենտիզմի ազդեցությունից: Տասը կույսերի առակի մեջ առաջին հիասթափությունը ծնեց շարժման բաժանումը ծաղրողների ժողովից, որը գտնվելիս էր անցնվելու ընթացքի մեջ: Այս ճշմարտությունը իրագործվեց միլլերական պատմության մեջ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, և կրկին՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Այնուհետև սկսվեց սպասման ժամանակի պատմությունը, և այն կրում է «Ճշմարտության» ստորագրությունը թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակների շարժման մեջ:

Առաջին հիասթափությունը երեք ճանապարհանշաններից առաջինն է, և այդ պատմությունն ավարտվում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափությամբ, որը նախապատկերում է Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժը»: Սկիզբը՝ եբրայական այբուբենի առաջին տառը, ներկայացնում է հիասթափություն, և ավարտը՝ եբրայական այբուբենի քսաներկուերորդ տառը, նույնպես ներկայացնում է հիասթափություն: Տասներեքերորդ տառը, որը ներկայացնում է ապստամբությունը, մատնանշում է անխոհեմ կույսերի հիասթափությունը, որոնք իրենց կորած վիճակը դրսևորում են, երբ Կեսգիշերի կանչը բացահայտում է, թե ովքեր են պատրաստվել ճգնաժամին և ովքեր՝ ոչ: Եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերը ներկայացնում են Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանշելը, որն իրագործվում է այդ պատմության մեջ, թեև միլլերական պատմությունը ներկայացնում է առաջին Կադեսը, իսկ մեր այսօրվա պատմությունը՝ վերջին Կադեսը:

Երկու գծերը զուգահեռ են, սակայն մեկը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի ձախողումը, իսկ մյուսը՝ Աստծո ժողովրդի հաղթանակը: Խաչից անմիջապես առաջ Հիսուսն Իր աշակերտներին բերեց Պանիում, ինչպես որ Իր վերջին օրերի աշակերտներին էլ բերել է Պանիում, և այդպես անելով՝ Նա թույլ տվեց, որ մի հիասթափություն Իր վերջին օրերի աշակերտներին հեռացնի Լատդիկեական ադվենտիզմի «կառավարող ազդեցությունից», որը Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխի պատմության մեջ ներկայացված է «հուդայականությամբ»: Այդպես անելով՝ Նա միաժամանակ նաև Իր աշակերտներին ավելի սերտ շփման մեջ բերեց հեթանոսության հետ՝ այսպիսով ներկայացնելով Իր վերջին օրերի աշակերտների գործունեության միջավայրը, որոնք այժմ ապրում են սատանայական զորության լիակատար դրսևորման մեջ, որ ներկայացված է ժամանակակից հաղորդակցության համակարգերով, որոնք գործածվում են ամբողջ աշխարհը զազանի դրոշմը ընդունելու տանելու համար:

Կեսարիա Փիլիպպեի պատմությունը համընկնում է Պանիումի ճակատամարտի պատմության հետ, և տասներեքից մինչև տասնհինգ համարների հետ: Քրիստոսն ու Իր աշակերտները կանգնած էին խաչի ստվերի ներքո, խորհրդանշելով Իր վերջին օրերի աշակերտներին, որոնք կանգնած են կիրակնօրյա օրենքի ստվերի ներքո: Այնտեղ՝

տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում, որը Կեսարիա Փիլիպպեն էր, և նաև Պանիումի ճակատամարտը, որն այն տեղն է, որտեղ մենք այսօր կանգնած ենք, Քրիստոսը սկսեց Իր աշակերտներին ուսուցանել այն մասին, թե ինչ էր պատրաստվում տեղի ունենալ տասնվեցերորդ համարում:

«Նա պատրաստվում էր նրանց պատմելու այն տառապանքի մասին, որ սպասում էր Իրեն: Բայց նախ առանձնացավ և աղոթեց, որպեսզի նրանց սրտերը պատրաստ լինեն ընդունելու Իր խոսքերը»: The Desire of Ages, 411.

Նախքան Քրիստոսը Իր աշակերտներին խաչի մասին ասելը, Նա նախ հեռացավ, կամ ուշացավ՝ այսպիսով նշանավորելով առակի մեջ հիշատակված ուշացման ժամանակը և պատմությունը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև 2023 թվականի հուլիս:

«Նրանց միանալով՝ Նա անմիջապես չհայտնեց այն, ինչ ցանկանում էր փոխանցել: Մինչ այդ անելը, Նա նրանց հնարավորություն տվեց դավանելու իրենց հավատը Իր հանդեպ, որպեսզի նրանք զորանան գալիք փորձության համար»: The Desire of Ages, 411.

2023 թվականի հուլիսին Տերը սկսեց հնարավորություն տալ հիասթափության հետ առնչվածներին՝ արտահայտելու իրենց հավատքը: Նա այդպես արեց՝ բացելով Եզեկիելի երեսույոթերորդ գլխի պատգամը, որը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատգամի հաստատումն էր: Դա այն թե՛ն էր, որ միմյանց էր կապում կնքման ժամանակը՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը: Եվ դա արեց՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը դնելով ճշմարտության կառուցվածքի մեջ, որովհետև նրանք, ովքեր պատրաստակամ էին տեսնելու, կարող էին ճանաչել, որ յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժում ունի մի թեմա, որն անցնում է նրանց առանձնահատուկ սրբազան պատմության ողջ ընթացքում:

Վերջին օրերում երրորդ վայի լուրը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, ապա հոչակվեց երրորդ վայի մի կեղծ լուր, որը հիասթափություն պատճառեց, սակայն այն լուրը, որ երեքուկես օր մեռած, չորացած և ցրված ոսկորներ լինելուց հետո նրանց կրկին կյանք տվեց, չորս հոգիների լուրն էր, որը նույնպես երրորդ վայն է:

Վերջին օրերի աշակերտները կարող են տեսնել, եթե ընտրեն տեսնել, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման երեք սահմանաքարերը յուրաքանչյուր փուլում նույն թեման են, և որ երկրորդ փուլում եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառով ներկայացված ապստամբությունը հաստատեց պատգամը որպես «Ճշմարտություն»: Երկրորդ վկայությունը, որ Տերը տվեց, այն փաստի մեջ էր, որ նախորդ բարենորոգչական շարժումների առաջին հիասթափությունը հիմնված էր Աստծու հայտնված կամքի դեմ ապստամբության վրա՝ լինի դա Մովսեսի կողմից իր որդուն չթլփատելը, կամ Օզգայի կողմից տապանակին դիպչելը, կամ Մարթայի և Մարիամի կողմից Ղազարոսի մահվան վերաբերյալ Հիսուսի խոսքին չհավատալը: Միակ բարենորոգչական գիծը, որը չպաշտպանեց այն փաստը, որ առաջին հիասթափությունը հիմնված էր անհնազանդության վրա, միլլերիտների

բարենորոգչական շարժումն էր, սակայն նաև այդ ժամանակ ցույց տրվեց, որ միլիերիտների պատմությունն ուներ ներքին սահմանաքարեր, որոնք հիմնված էին ութերորդի ճշմարտության վրա՝ յոթից եղող:

Այն փաստը, որ ութերորդը յոթից է, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մի գլխավոր բաղադրիչն է, որն այժմ ապակնքվում է, և Ֆիլադելֆիական միլլերական շարժման անցումը դեպի Լատդիկիայի եկեղեցին եղավ մի ուղենիշ, որը ցույց տվեց, թե երբ երրորդ հրեշտակի Լատդիկիական շարժումը պիտի անցներ դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի Ֆիլադելֆիական շարժումը: Այսպիսով, այն փաստը, որ միլլերականների առաջին հիասթափությունը կատարվեց առանց այն բանի, որ նրանց շարժումը անհնազանդություն դրսևորեր, հակադրություն ապահովեց նույն այդ ուղենիշի համար վերջին օրերում, երբ երրորդ հրեշտակի Լատդիկիական շարժումը պիտի անհնազանդվեր և հիասթափություն առաջ բերեր, և այդպիսով պիտի համընկներ միլլերական ուղենիշի հետ ու տրամաբանական հիմք ստեղծեր տեսնելու, որ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը ութերորդն է, որ յոթից է:

2023 թվականի հուլիսին Տերը բարձրացրեց «ձայն անապատում»՝ Իր վերջին օրերի ժողովրդին պատրաստելու կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի համար, և երբ աղոթքի մեջ դադարումից հետո Նա վերադարձավ աշակերտների մոտ, նրանց հնարավորություն տվեց արտահայտելու իրենց հավատը: Քրիստոսի օրերում այդ լուրը Նրա մկրտությունն էր՝ այն կետը, որտեղ Հիսուսը դարձավ Հիսուս Քրիստոս: Այդ նշագիծը համընկնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի հետ, և Նրա աշակերտներին հարցվեց, թե մարդիկ ի՞նչ են կարծում, ապա հարցվեց, թե հենց աշակերտներն իրենք ի՞նչ են կարծում Քրիստոսի մասին:

«Նրանց միանալով՝ Նա իսկույն չհաղորդեց այն, ինչ կամենում էր փոխանցել: Նախքան այդ անելը, Նա նրանց հնարավորություն տվեց խոստովանելու իրենց հավատը Իր հանդեպ, որպեսզի նրանք գործնական գալիք փորձության համար: Նա հարցրեց. «Մարդիկ ի՞նչ են ասում, թե Ես՝ Մարդու Որդիս, ո՞վ եմ?»»

«Ցավալիորեն աշակերտները հարկադրված էին ընդունել, որ Իսրայելը չճանաչեց իր Մեսիային: Ոմանք իսկապես, երբ տեսան Նրա հրաշքները, Նրան հռչակեցին Դավթի Որդի: Այն բազմությունները, որոնք կերակրվել էին Բեթսայիդայում, ցանկացան Նրան հռչակել Իսրայելի թագավոր: Շատերը պատրաստ էին ընդունել Նրան որպես մարգարե, սակայն չէին հավատում, որ Նա Մեսիան է»: The Desire of Ages, 411.

Ադվենտիզմի մեծամասնությունը չհավատաց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի երրորդ վայ-ին: Նրանք հավատացին շարժման մեջ ներկայացված մարգարեական Խոսքի հրաշքներից մի քանիսին, և ոմանք հասկացան, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի լուրը ճշմարտության տարրեր ուներ, սակայն նրանք իրականում չէին հավատում 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի ՊՊՆերին:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պահանջը նախատիպավորված էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի պահանջով, և այդ պահանջը քույր Ուայթը արտահայտեց՝

մեկնաբանելով 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի իրականացումը: Նա հայտարարեց.

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ նշանակված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների հովանավորությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության տակ: Դեպքը ճշգրտորեն իրականացրեց մարգարեությունը: Երբ այդ բանը հայտնի դարձավ, բազմաթիվ մարդիկ համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների ընդունած մարգարեական մեկնության սկզբունքների ճշտության մեջ, և հրաշալի խթան տրվեց գալստյան շարժմանը: Գիտուն և բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ նրա հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն տարածվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հաստատվեց այն, որ Միլլերի մարգարեական տեսակետները ճշգրիտ էին, իսկ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի իրադարձության պնդումը այն հաստատումն է, որ Future for America-ի մարգարեական տեսակետները ճշգրիտ են: 2023 թվականի հուլիսին չապաշխարած բազմությունը չէր կարող և չէր ցանկանում ընդունել այն նախադրույթը, որ այն մեթոդաբանությունը, որը մշակվել է Քրիստոսի կողմից և վստահվել է Future for America-ին, իրականում վերջին անձրևի՝ մեթոդաբանությունն է: Բայց ապա Քրիստոսը Իր աշակերտներին հարցրեց, թե իրենք՝ ոչ թե բազմությունը, ինչ էին մտածում:

«Հիսուսն այժմ երկրորդ հարցը տվեց՝ վերաբերող հենց աշակերտներին. «Իսկ դուք Ինձ ո՞վ եք ասում, որ եմ»: Պետրոսը պատասխանեց. «Դու Քրիստոսն ես՝ կենդանի Աստծու Որդին»:

«Սկզբից ի վեր Պետրոսը հավատացել էր, որ Հիսուսը Մեսիան է: Շատ ուրիշներ էլ, որոնք Հովհաննես Մկրտչի քարոզչությամբ համոզվել էին և ընդունել էին Քրիստոսին, սկսեցին կասկածել Հովհաննեսի առաքելությանը, երբ նա բանտարկվեց և մահվան մատնվեց, և այժմ նրանք կասկածում էին, թե Հիսուսն է այն Մեսիան, Որին այնքան երկար էին սպասել: Աշակերտներից շատերը, որոնք տենդագին սպասել էին, թե Հիսուսը պիտի բարձրանա Դավթի գահին, թողեցին Նրան, երբ հասկացան, որ Նա այդպիսի մտադրություն չունի: Բայց Պետրոսը և նրա ընկերակիցները չէղվեցին իրենց հավատարմությունից: Նրանց, ովքեր երեկ գովաբանում էին, իսկ այսօր դատապարտում, տատանվող ընթացքը չկործանեց Փրկչի ճշմարիտ հետևորդի հավատը: Պետրոսը հայտարարեց. «Դու ես Քրիստոսը, կենդանի Աստծու Որդին»: Նա չսպասեց, որ թագավորական պատիվները պսակեն իր Տիրոջը, այլ ընդունեց Նրան Նրա խոնարհացման մեջ»:

«Պետրոսը արտահայտել էր տասներկուսի հավատը: Սակայն աշակերտները դեռ շատ հեռու էին Քրիստոսի առաքելությունը հասկանալուց: Քահանաների և իշխանավորների ընդդիմությունն ու խեղաթյուրումը, թեև չէին կարող նրանց հեռացնել Քրիստոսից, այնուամենայնիվ նրանց մեծապես շփոթեցնում էին: Նրանք հստակ չէին տեսնում իրենց ճանապարհը: Նրանց վաղ շրջանի դաստիարակության ազդեցությունը, ռաբբիների ուսուցումը, ավանդության զորությունը դեռևս խոչընդոտում էին ճշմարտության նրանց տեսողությանը: Ժամանակ առ ժամանակ Հիսուսից ելնող լույսի թանկագին շողերը փայլում էին նրանց վրա, սակայն հաճախ

նրանք նման էին սովերների մեջ խաբխափող մարդկանց: Բայց այդ օրը, նախքան իրենց հավատի մեծ փորձությանը դեմ առ դեմ կանգնելը, Սուրբ Հոգին զորությամբ իջավ նրանց վրա: Կարճ ժամանակով նրանց աչքերը շեղվեցին «տեսանելի բաներից», որպեսզի դիտեն «անտեսանելի բաները»: 2 Corinthians 4:18. Մարդկային կերպարանքի քողի ներքո նրանք զանազանեցին Աստծո Որդու փառքը:

«Հիսուսը Պետրոսին պատասխանեց՝ ասելով. «Երանի՛ք եզ, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արյունը քեզ չհայտնեցին դա, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է»»: The Desire of Ages, 412.

Պետրոսի խոստովանությունը, որով նա ճանաչեց, թե Քրիստոսը Աստծո Որդին է, ուղղակիորեն վերաբերում էր այդ պատմության փորձության հարցին: Ժամանակը եկել էր, որ Մեսիան հայտնվեր, ինչպես սահմանված էր Աստծո մարգարեական Խոսքով, և միայն նրանք, ովքեր ընդունեցին այդ ճշմարտությունը, պիտի ընդգրկվեին նրանց թվում, որոնց ներկայացնում էր Պետրոսի այդ խոստովանությունը: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր ընդունում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հաստատված պատգամը և խոստովանում են, որ Հիսուսը Աստծո Որդին է: «Պետրոսը արտահայտել էր տասներկուսի հավատը», և այն տասներկուսը, որոնց նա ներկայացնում էր, հարյուր քառասունչորս հազարն էին: Այդ պատճառով Քրիստոսը այդ հատվածում փոխեց Պետրոսի անունը Սիմոն Բար-Հովնայից՝ Պետրոս:

«Սիմոն» նշանակում է «նա, ով լսում է», իսկ «Բար» նշանակում է «որդի», և Հովնան նշանակում է «աղավնի»: Սիմոնը ներկայացնում էր նրանց, ովքեր լսեցին աղավնու պատգամը, որն իր հերթին ներկայացնում էր այն ճշմարտությունները, որոնք առնչվում էին Հիսուսի մկրտությանը, երբ Նա դարձավ Քրիստոս՝ զորությամբ օծված, ինչպես խորհրդանշաբար ներկայացվեց Սուրբ Հոգու՝ աղավնու կերպարանքով իջնելով:

Բարեփոխման գծերը զուգահեռ են միմյանց, և Հովհաննեսը ներկայացնում է միլլերիտներին, որոնք 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին կերան փոքրիկ գիրքը: Երեմիան համընկնում է այդ իրադարձության հետ, և երբ նա կերավ փոքրիկ գիրքը, ապա կոչվեց Աստծո անունով:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և քո խոսքն ինձ համար եղավ իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը, որովհետև ես քո անունով եմ կոչված, ո՛վ Զորաց Տեր Աստված: Երեմիա 15:16.

Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ Աբրամի հետ, Նա փոխեց նրա անունը՝ Աբրահամ, ինչպես որ արեց Սարայի և Հակոբի հետ: Անվան փոփոխությունը ներկայացնում է ուխտային հարաբերություն, և այն ճանապարհային նշանի մոտ, որտեղ աստվածային խորհրդանիշն իջնում է, Աստծո ժողովուրդը պետք է ընդունի պատգամը, մտնի ուխտի մեջ, և ապա նրանց անունը փոխվում է: Որպես Քրիստոսի ժամանակի աշակերտների ներկայացուցիչ՝ Սիմոն Բար-Հովնանը ներկայացնում էր նրանց, ովքեր «լսեցին» «աղավնու» պատգամը:

Երբ նա վկայեց, որ ընդունում էր, թե այդ ուղենիշի ժամանակ Հիսուսը դարձավ Քրիստոսը, և որ Նա Աստծո Որդին էր, և այն ամենը, ինչ այդ բովանդակում է, ապա

Քրիստոսը փոխեց նրա անունը՝ Պետրոս։ Նա արտահայտել էր այն պատգամը, որը ընդունեցին այդ պատմության մեջ Քրիստոսի ուխտի ժողովուրդը, և այդպիսով նաև նախապատկերեց վերջին օրերի հարյուր քառասունչորս հազարը։

«P» տառը անգլերեն այբուբենի տասնվեցերորդ տառն է, իսկ «E» տառը՝ այբուբենի հինգերորդ տառը, և «T» տառը՝ քսաներորդ տառը, «E» տառը կրկնվում է, և անունը ավարտվում է «R» տառով, որը տասնութերորդ տառն է։ Տասնվեցը «անգամ» հինգ, «անգամ» քսան, «անգամ» հինգ, «անգամ» տասնութ՝ հավասար է հարյուր քառասունչորս հազարի։ Սքանչելի Լեզվաբանը Պետրոսի հետ խոսեց երբայերեն, և Նոր Կտակարանը գրվեց հունարենով, իսկ Թագավոր Հակոբի Տարբերակի թարգմանիչները Նոր Կտակարանը ներկայացրին անգլերենով։

Զնայած լեզուների տարբերության երեք աստիճաններին՝ Քրիստոսը, որ Աստծո Որդին է, Ջարմանալի Լեզվաբանը և Ջարմանալի Թվիչը, Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխում գետեղեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման մի պատկերավորում, որը համընկնում է Պանիումի ճակատամարտի և Կեսարիա Փիլիպպե Իր այցելության հետ։ Նա այդ արեց՝ գործադրելով լեզվի և թվերի նկատմամբ Իր իշխանությունը, քանի որ Նա և՛ Պաղմոնին է (Ջարմանալի Թվիչը), և՛ Բանը (Ջարմանալի Լեզվաբանը)։

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում։

«Մոտ երկու հազար տարի առաջ երկնքում՝ Աստծո գահից, լսվեց խորհրդավոր նշանակություն ունեցող մի ձայն. «Ահա, գալիս եմ»։ «Զոհ և ընծա Դու չկամենացար, բայց Ինձ համար մարմին պատրաստեցիր... Ահա, գալիս եմ (գրքի մագաղաթում Իմ մասին գրված է), որպեսզի կատարեմ Քո կամքը, ո՛վ Աստված»։ Երբայեցիներ 10:5–7: Այս խոսքերում հռչակվում է այն նպատակի իրականացումը, որ ծածկված էր հավիտենական դարերից։ Քրիստոսը պատրաստվում էր գալ մեր աշխարհը և մարմնավորվել։ Նա ասում է. «Ինձ համար մարմին պատրաստեցիր»։ Եթե Նա հայտնվեր այն փառքով, որ ուներ Հոր հետ աշխարհի լինելուց առաջ, մենք չէինք կարողանա տանել Նրա ներկայության լույսը։ Որպեսզի կարողանայինք այն տեսնել և չկորչել, Նրա փառքի հայտնությունը ծածկվեց։ Նրա աստվածությունը քողարկվեց մարդկությանը,—անտեսանելի փառքը՝ տեսանելի մարդկային կերպարանքով»։

«Այս մեծ նպատակը նախաստվերվել էր նախատիպերով և խորհրդանիշներով։ Այրվող մորենու մեջ, որի մեջ Քրիստոսը երևաց Մովսեսին, հայտնվեց Աստված։ Աստվածության ներկայացման համար ընտրված խորհրդանիշը խոնարհ մի թուփ էր, որն, ըստ երևույթին, ոչ մի գրավչություն չուներ։ Սրանով ամփոփված էր Անսահմանը։ Ամենագթառատ Աստված Իր փառքը ծածկել էր ամենախոնարհ նախատիպի մեջ, որպեսզի Մովսեսը կարողանար նայել նրան և կենդանի մնալ։ Այսպես էլ ցերեկվա ամպի սյան և գիշերվա կրակի սյան մեջ Աստված հաղորդակցվում էր Իսրայելի հետ՝ մարդկանց հայտնելով Իր կամքը և նրանց հաղորդելով Իր շնորհը։ Աստծո փառքը մեղմացված էր, և Նրա վեհափառությունը քողարկված, որպեսզի սահմանափակ մարդկանց տկար տեսողությունը կարողանար այն տեսնել։ Այդպես էլ Քրիստոսը պետք է գար «մեր խոնարհության

մարմնի» մեջ (Փիլիպպեցիս 3:21, R. V.), «մարդկանց նմանությամբ»: Աշխարհի աչքերում Նա չունեւ այնպիսի գեղեցկություն, որ նրանք ցանկանային Նրան, բայց Նա մարմնացած Աստված էր, երկնքի և երկրի լույսը: Նրա փառքը քողարկված էր, Նրա մեծությունն ու վեհափառությունը՝ թաքնված, որպեսզի Նա կարողանար մոտենալ վշտակիր, փորձվող մարդկանց»:

«Աստված Մովսեսին պատվիրեց Իսրայելի համար. «Թող Ինձ համար սրբարան շինեն, որպեսզի բնակվեմ նրանց մեջ» (Ելք 25:8), և Նա բնակվեց սրբարանում՝ Իր ժողովրդի մեջ: Անապատում նրանց բոլոր հոգնեցուցիչ թափառումների ընթացքում Իր ներկայության խորհրդանիշը նրանց հետ էր: Այդպես էլ Քրիստոս Իր վրանն կանգնեցրեց մեր մարդկային բանակատեղիի մեջտեղում: Նա Իր վրանը խփեց մարդկանց վրանների կողքին, որպեսզի բնակվի մեզ հետ և մեզ ծանոթ դարձնի Իր աստվածային բնավորությանն ու կյանքին: «Եվ Բանը մարմին եղավ և վրանեց մեր մեջ (և մենք տեսանք Նրա փառքը, փառք՝ որպես Հորից եղած Միածնի), լի շնորհքով և ճշմարտությամբ»: Հովհաննես 1:14, R. V., ծանոթագրություն:»

«Քանի որ Հիսուսը եկավ բնակվելու մեզ հետ, մենք գիտենք, որ Աստված ծանոթ է մեր փորձություններին և կարեկցում է մեր վշտերին: Աղամի յուրաքանչյուր որդի և դուստր կարող է հասկանալ, որ մեր Արարիչը մեղավորների բարեկամն է: Որովհետև շնորհի յուրաքանչյուր վարդապետության մեջ, ուրախության յուրաքանչյուր խոստման մեջ, սիրո յուրաքանչյուր գործի մեջ, երկրի վրա Փրկչի կյանքի մեջ ներկայացված յուրաքանչյուր աստվածային ձգողության մեջ մենք տեսնում ենք «Աստված մեզ հետ»:»

«Սատանան Աստծո սիրո օրենքը ներկայացնում է որպես եսասիրության օրենք: Նա հայտարարում է, թե մեզ համար անհնար է հնազանդվել նրա պատվիրաններին: Մեր առաջին ծնողների անկումը, իր բոլոր այն վշտերով, որ դրանից բխել են, նա վերագրում է Արարչին՝ մարդկանց մղելով Աստծուն դիտելու որպես մեղքի, տառապանքի և մահվան հեղինակ: Հիսուսը պիտի մերկացներ այս խաբեությունը: Որպես մեզանից մեկը՝ Նա պիտի հնազանդության օրինակ տար: Դրա համար Նա Իր վրա առավ մեր բնությունը և անցավ մեր փորձառությունների միջով: «Ամեն ինչում պետք էր, որ Նա նմանվեր Իր եղբայրներին»: Եբրայեցիս 2:17: Եթե մենք պիտի կրեինք որևէ բան, որ Հիսուսը չտարավ, ապա այդ կետում Սատանան Աստծո գործությունը կներկայացներ որպես մեզ համար անբավարար: Ուստի Հիսուսը «ամեն բանում փորձվեց, ինչպես և մենք»: Եբրայեցիս 4:15: Նա համբերեց յուրաքանչյուր փորձության, որին մենք ենթակա ենք: Եվ Իր համար Նա չգործադրեց որևէ գործություն, որ ազատորեն մեզ էլ չառաջարկված լինի: Որպես մարդ՝ Նա հանդիպեց փորձությանը և հաղթեց Աստծուց Իրեն տրված գործությամբ: Նա ասում է. «Կամենում եմ կատարել Քո կամքը, ո՛վ իմ Աստված, և Քո օրենքն իմ սրտի մեջ է»: Մաղմուս 40:8: Երբ Նա շրջում էր՝ բարիք գործելով և բժշկելով բոլոր նրանց, որ Սատանայի կողմից հարստահարված էին, Նա մարդկանց համար պարզեց Աստծո օրենքի բնավորությունը և Նրա ծառայության էությունը: Նրա կյանքը վկայում է, որ մեզ համար նույնպես հնարավոր է հնազանդվել Աստծո օրենքին:»

«Իր մարդկայնությամբ Քրիստոսը դիպավ մարդկությանը, իսկ Իր աստվածությամբ բռնում է Աստծո գահից: Որպես մարդու Որդի՝ Նա մեզ տվեց հնազանդության օրինակ, իսկ որպես Աստծո Որդի՝ Նա մեզ տալիս է հնազանդվելու զորություն: Հենց Քրիստոսն էր, որ Քորեբ լեռան մոլորությունը խոսեց Մովսեսին՝ ասելով. «ԵՍ ԵՄ, ՈՐ ԵՄ... Այսպես ասես Իսրայելի որդիներին. ԵՍ ԵՄ-ն ինձ ուղարկեց ձեզ մոտ»: Ելք 3:14: Սա Իսրայելի ազատագրման գրավականն էր: Այսպես էլ, երբ Նա եկավ «մարդկանց նմանությամբ», Իրեն հռչակեց ԵՍ ԵՄ-ը: Բեթղեհեմի Մանուկը, հեզ և խոնարհ Փրկիչը, Աստված է, «որ հայտնվեց մարմնով»: Ա Տիմոթեոս 3:16: Եվ մեզ Նա ասում է. «ԵՍ ԵՄ Բարի Հովիվը»: «ԵՍ ԵՄ կենդանի Հացը»: «ԵՍ ԵՄ Ճանապարհը, Ճշմարտությունը և Կյանքը»: «Ամեն իշխանություն տրված է Ինձ երկնքում և երկրի վրա»: Հովհաննես 10:11, 6:51, 14:6, Մատթեոս 28:18: ԵՍ ԵՄ-ը յուրաքանչյուր խոստման հավաստիքն է: ԵՍ ԵՄ. մի՛ վախեցեք: «Աստված մեզ հետ» է մեղքից մեր ազատագրման երաշխիքը, երկնքի օրենքին հնազանդվելու մեր զորության հավաստիքը»: «Դարերի Փափագը», 23, 24: